

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΥΠΟ Ν. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

1. Ἔπιγραφος. Εἰς τὴν θέσιν «*Μαγοῦλα Θωμαῖ*» μεταξὺ τῶν χωρίων Θωμαῖ καὶ Τουρσουνλὰρ τῆς ἐπαρχίας Λαρίσης, ἀπέχουσαν μίαν περίπου ὥραν ἀπὸ τοῦ χωρίου Τουρσουνλὰρ, ἀνευρέθησαν κοινοὶ ἀρχαῖοι τάφοι ἐκ πλακῶν ἐγχωρίων ἀκατεργάστων, συληθέντες ὑπὸ τῶν χωρικῶν, καὶ μία στήλη λευκοῦ μαρμάρου ἀναθηματικῆ, ἀποκεκρουμένη ὀλίγον κάτω, μετὰ χαμηλοῦ ἀετώματος ἄνευ ἀκρωτηριῶν (ῦψους 1,15· πλάτ. 0,44· πάχ. 0,13· ῦψους γραμμάτων 0,012-0,014). Τῆς τελευταίας λέξεως ΦΙΛΟΛΑΕΙΟΣ τὰ γράμματα ἔχουσιν ῦψος 0,02:

- ΧΟΡΟΝΝΟΥΣΛΕΙΤΟΡΕΥΟΝΣΑΣ
 ΟΝΕΘΕΙΚΑΕΝΚΟΝΘΙΝΑΡΧΕΝΤ . . Ν
 ΘΙΒΡΟΥΝΙΔΑΟΘΙΒΡΟΥΝΕΙΟΙΟ
 ΑΝΔΡΟΣΑΟΥΝΟΣΦΙΛΙΠΠΕΙΟΙΟ
 5 ΑΛΚΙΔΑΣΘΙΒΡΟΥΝΕΙΔΑΙΟ
 ΑΣΣΚΑΛΑΠΙΑΔΑΣΔΙΚΑΙΠΟΑΙΟΣ
 ΔΙΚΑΙΙΔΑΣΦΙΛΙΠΠΕΙΟΣ
 ΑΣΣΤΑΡΧΟΣΑΝΤΙΓΕΝΕΙΟΣ
 ΜΟΝΙΜΟΣΑΣΣΤΟΚΡΑΤΕΙΟΣ
 10 ΦΙΛΟΥΤΑΣΣΤΙΛΒΟΥΝΕΙΟΣ
 ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣΕΥΦΟΡΒΕΙΟΣ
 ΠΟΛΥΞΕΝΟΣΦΕΙΔΟΥΝΕΙΟΣ
 ΠΑΥΣΑΝΙΑΣΚΡΑΤΙΔΑΙΟΣ
 . . . . ΛΑΠΙΑΔΑΣΔΑΜΟΙΡΑΤΕΙΟΣ
 15 - - - - <ΦΙΛΟΛΑΕΙΟΣ

- Χορόννου*ς *λειτορευόν*σας
*ονεθεί*καεν, *κονθιναρχέν*[ου]ν
*θιβρου*νίδαο *θιβρου*νείοιο
*Ἄνδρο*σάουνο*ς* *Φιλίπ*πειοιο
 5 *Ἄλκ*ειδας *θιβρου*νείδαιο
*Ἄσκα*λαπιάδασ *Δικαι*οαῖο*ς*
*Δικαι*δασ *Φιλίπ*πειο*ς*
*Ἄσ*ταρχο*ς* Ἄντιγέ*ν*ειο*ς*
*Μόν*ιμο*ς* Ἄστοκρά*τ*ειο*ς*
 10 *Φιλ*ούτα*ς* *Στιλβ*ούνειο*ς*
*Ἰπ*πόδρομο*ς* *Εὐφ*όρβειο*ς*
*Πολύ*ξενο*ς* *Φειδ*ούνειο*ς*
*Παν*σανία*ς* *Κρα*τίδαιο*ς*
*[Ἄσκα]*λαπιάδασ *Δαμο*[κ]ράειο*ς*
 15 - - - - ς *Φιλο*λάειο*ς*.

Ἡ προκειμένη ἀναθηματικὴ στήλη εὐρέθη εἰς τινὰ ἀγρόν, ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν ἀμυχῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, σχηματισθειῶν ὑπὸ τοῦ ἀρότρου κατὰ τὴν ἀροτρίασιν τοῦ ἀγροῦ. Εὐτυχῶς

ὅμως δὲν ἐγένοντο βλάβαι εἰς τὴν ἐνεπίγραφον ἐπιφάνειαν. Ἡ στήλη ἐκομίσθη εἰς τὸ Μουσεῖον Λαρίσης.

Εἰκ. 1. Ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἄτραγο*ς*.

Τὰ δύο ταῦτα χωρία Θωμαῖ καὶ Τουρσουνλὰρ κεῖνται μεταξὺ ἑρειπίων δύο ἀρχαίων γνωστῶν πόλεων πρὸς τὸ ΒΔ μέρος τῆς Κραννῶνος· ἀλλ' ἐκ τῶν ἑρειπίων τῆς Ἄτραγο*ς* ἀπέχουσι τὰ χωρία

ταῦτα περὶ τὰ 10 ἕως 11 χιλιόμετρα πρὸς Α, ἐνῶ τὰ ἐρείπια τῆς Κρανῶνος κείνται εἰς μεγαλειτέραν πως ἀπόστασιν καὶ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἡ στήλη θὰ ἐκομίσθη ἐκ τῆς Ἐτραγος, ἂν μὴ ἐκεῖ που πλησίον κείνται τὰ ἐρείπια μικρᾶς καὶ ἀσήμου πολίχνης, ὡς ἐκ τῆς ἀνευρέσεως τάφων ἐξάγεται.

Ἡ στήλη ἄνω κοσμεῖται ὑπὸ χαμηλοῦ ἀετώματος μετὰ γείσου ἀνευ ἀκρωτηρίων· ἡ δὲ ἐπιγραφή ἄρχεται ἀπὸ τοῦ μέσου καὶ κάτω, οὕτως ὥστε ἀπὸ τοῦ μέσου καὶ ἄνω τὸ μέρος εἶναι κενὸν καὶ πιθανὸν τὸ πάλοι νὰ ἔφερε γραπτὴν παρὰστασιν.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἐπώνυμος ἄρχων διὰ τὴν χρονολόγησιν αὐτῆς εἶναι ὁ ἱερεὺς Χορόννος (λειτορενόσας), φερόμενος εἰς ὄνομαστικὴν πτῶσιν, ἐνῶ συνήθως φέρονται οἱ ἐπώνυμοι εἴτε θρησκευτικοὶ εἴτε πολιτικοὶ ἄρχοντες εἰς γενικὴν πτῶσιν (πρβλ. IG, XI² Φερῶν 413₂ ἱερέως Δ. . . Μαγνησίας 1109_{1,19} ἱερέως Κρίωνος κλπ. Φαλάννης 1231₅ ἱερητεύοντος τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Γόμφων 287_β ἱερητεύοντος τοῦ Διονύσου τοῦ Καρπίου, ἔπεται ὁ στρατηγός) κτλ. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὄνομαστικὴν πτῶσιν φέρεται ὁ ἱερεὺς ὡς ἀναθέμενός τι θεῷ τινί (πρβλ. IG, IX², 112 Ἄλου Ἀπολλώνιος ἱερεὺς Ἀπόλλωνι. Γόννων 1040. Λαρίσης 574. Μαγνησίας 1128 κτλ.). Ἐν τῇ προκειμένῃ ὁμοῦς ἐπιγραφῇ δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, εἰς ὃν ἀνέθηκαν τὴν στήλην οἱ ἐπιγραφόμενοι.

Τὸ δὲ κύριον ὄνομα τοῦ ἱερέως Χορόννος δὲν εἶναι γνωστὸν ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐν Θεσσαλίᾳ εὑρεθεισῶν ἐπιγραφῶν

Καὶ ὁ τύπος δὲ τῆς μετοχῆς λειτορενόσας ἀντὶ λειτορεύουν (= λ — ων) ἐνεστώτος, ἢ λειτορεύσανς ἀορίστου καὶ θηλυκοῦ λειτορεύσανσα (IG, IX² Λαρίσης 599. Φάλαννης 1228₃ καὶ 1229₄. Σκοτούσης 397 κλπ.) φαίνεται μοι πρωτότυπος οἷον εἰ κρᾶμα ἐνεστώτος καὶ ἀορίστου (πρβλ. Fohlen, Untersuchungen zum thessalischen Dialekte σ. 25).

Στίχ. 2. Ὀγεθείκαεν = ἀνέθηκαν. Γνωστὸς ὁ τύπος οὗτος τοῦ ἀορίστου ἐκ πολλῶν Θεσσαλικῶν ἐπιγραφῶν.

Στίχ. 2. κοθναρχέντ[ου]ν ἢ λέξις δηλοῖ ἀρχὴν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς Θεσσαλικαῖς ἐπιγραφαῖς. Εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ κόνθινος καὶ ἄρχω = κοθναρχῶν κοθναρχέντων = κοθναρχούντων, μετοχὴ ἐνεστώτος. Ἡ λέξις κοθναρχέντων ἐνθυμίζει ἡμῖν τὴν λέξιν ταραντινοχοῦντος ἐν ἐπιγραφῇ Λαρίσης (Ἀρβανιτόπουλος, ΑΕ, 1910, 334, εἰκ. 1₄₋₅) γνωστὴν ἐκ τοῦ Ἡσυχίου (ἐν λ. ταραντινοί, ταραντιναρχος = ἀρχηγός ἱππακοντιστῶν). Τί δὲ σημαίνει κοθναρχῆς ἢ κοθναρχος, κοθναρχέν-

των; Ἄγνοοῦμεν διότι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις στερούμεθα βοθημάτων. Οἱ κοθναρχαὶ οὗτοι ἦσαν δύο, οἱ Θιβρουνίδας Θιβρουνείος καὶ Ἀνδροσάουν Φιλίππειος.

Στίχ. 3. Θιβρουνίδαο κλπ. Ἡ γενικὴ τοῦ ἐνικοῦ λήγει εἰς -αο καὶ -οιο, ἀντὶ ὡς συνήθως ἐν ταῖς Θεσσαλικαῖς ἐπιγραφαῖς εἰς -α καὶ -οι, καὶ ἐσχηματίσθη κατὰ τὸν ἀρχαιότερον τύπον. Οὕτως ἔχομεν Θιβρουνίδαο ἀντὶ Θιβρουνίδα· Θιβρουνείοιο, ἀντὶ Θιβρουνείοι· Φιλίππειοιο. Θιβρουνίδαοιο κλπ. Ἐκ δὲ τῶν γνωστῶν Θεσσαλικῶν ἐπιγραφῶν ἐν IG, IX² ἔχομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 511₅ ἐπιγραφὴν πολέμοιο καὶ ἱράνας ἐν γενικῇ τοῦ ἐνικοῦ εἰς -οιο ἀντὶ -οι.

Περὶ δὲ τῶν πατρωνυμικῶν (πρβλ. Fohlen, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 26-27). Τὸ δὲ ὄνομα Θιβρουνίδας νῦν τὸ πρῶτον γίνεται γνωστὸν ἐσχηματίσθη δ' ἐκ τοῦ Θίβρου (= Θίβρων) γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν (IG, IX² Φαρσάλου 237₆₈ καὶ 251. Φθιωτίδων Θηβῶν 1322₃ Ἀζώρου 1298₁₃).

Στίχ. 4. Ἀνδροσάουνος· Ἀνδροσάουν (= Ἀ — ων) κατὰ τὸ Πολισάων, (IG, IX² Add. 205, I, σ. 23) νῦν τὸ πρῶτον γίνεται γνωστὸν.

Στίχ. 5. Ἀλκείδας· τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸν καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν ὡς Ἀλκίδας (IG, IX² Λαρίσης 553₂₂. Λαμίας 60₁₅, Ἀλκίδας Λαμειῶν ἄρχων).

Θιβρουνείδαο· πατρωνυμικὸν τοῦ Θιβρουνείδας τεθὲν εἰς γενικὴν.

Ἐκ τοῦ 5^{ου} στίχου ἄρχονται τὰ ὀνόματα τῶν ἀναθέντων, οἵτινες εἶναι ἕνδεκα.

Στίχ. 6. Ἀσκαλαπιάδας· γνωστὸν ἐξ ἐπιγραφῶν (IG, IX² 1143 Ἰωλκοῦ 75₁ Ὑπάτης 517₆₃ Λαρίσης Ἀσκαλαπιάδας διὰ δύο σ 234₂₆ Φαρσάλου). Περὶ δὲ τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν συμφώνων πρβλ. Fohlen, ὡς ἄνω, σελ. 30-31.

Δικαιοαῖος· ἐκ τοῦ Δίκαιος ἐσχηματίσθη θεσσαλικῶς Δικαίος καὶ πατρωνυμικὸν Δικαιοαῖος πρωτοκλίτως, ἀντὶ Δικαίειος, ὡς συνήθως.

Στίχ. 7. Δικαίιδας· ἐκ τοῦ Δίκαιος, ὄνομα νῦν τὸ πρῶτον γνωριζόμενον.

Στίχ. 8. Ἀστοαρχος· ὄνομα νῦν τὸ πρῶτον γνωριζόμενον (πρβλ. Fohlen, ὡς ἄνω, 30-31).

Στίχ. 9. Μόνιμος· ὄνομα γνωστὸν καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν (IG, IX² Λαρίσης 517₆₉. Κιερίου 267. Λαμίας 66^α καὶ Μελβοίας ΑΕ, 1930, 2).

Ἀστοκράτειος· ἐκ τοῦ Ἀστοκράτης (πρβλ. IG, IX² Ἀστοκράτης Φαλάννης 1228₄₁. Ἀστοκράτης Λαρίσης 696 κλπ.).

Στίχ. 10. Φιλούτας = Φιλώτας — Φιλώτης (πρβλ. IG, IX² Φιλώτας Κυρετιῶν 355. Κρανῶνος 470.

Αἰγινίου 324^α. Φιλοῦτας Φαρσάλου 234₄₀ Φιλοῦ-
ταιος Κιερίου 258. Φαλάννης 1228₃₀. Φιλώτας
Ἀζώρου 1303, 1236₂₄. Ἄλου 109^α,₇₅. Γόμφων
287^α,₉ Φιλώτης Τρίκκης 312).

Στίλβουνοις ἐκ τοῦ ὀνόματος Στίλβουν (Σ - ων)
νῦν τὸ πρῶτον γινομένου γνωστοῦ.

Στίχ. 11. Ἰππόδρομος· τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸν
ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν (πρβλ. IG, IX² 461^α Κραν-
νῶνος. — 506₂₀ Λαρίσης).

Στίχ. 12. Φειδούνοις· ἐκ τοῦ ὀνόματος Φείδουν
(πρβλ. IG, IX² Λαρίσης 517₆₂ Κραννῶνος 461_{20, 35}.
Φείδων, ταγὸς Μητροπόλεως 280₉, κλπ.).

Στίχ. 13. Κρατιδαίος· πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ ὀνό-
ματος Κρατιδαίος (IG, IX² Ὑπάτης 14^α₂). Εἶναι
γνωστὴ ἐπιγραφή ἐκ Φερῶν ἐν τῷ Μουσείῳ Ἀλ-
μυροῦ τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος Κρατιδαίας Τοφίνειος,
(Δελτίον Φιλαρχ. Ἔτ. «Ὁθρνος» τευχ. Ε', 1903,
22, Γ'. — IG, IX², 426) καὶ ἐπὶ ἀναγλύφου ἐπι-
τυμβίου ἐκ Φερῶν τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος, ἀλλ' ἢ
ἐπιγραφή ἢ δευτέρα προστεθεῖσα βραδύτερον κατὰ
τὸν Α' π. Χ. αἰῶνα: Κρατιδαία θεία (Δελτίον Φιλ.
Ἔτ. «Ὁθρνος», F', 1906, 25 πίν. Β'. — IG, IX²,
428 καὶ 426)

Στίχ. 15. — — — — — ς Φιλολάειος. Ἐνταῦθα
ἐσώθη τὸ πατρωνυμικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι γεγραμ-
μένον διὰ μεγαλειτέρων γραμμάτων (ὑψ. 0,02) καὶ
τὸ τελικὸν Σ διαφέρει τῶν λοιπῶν ἔχον ἐνταῦθα
τὰ πλάγια σκέλη ὀριζόντια.

Ἐπειδὴ ὁ σχηματισμὸς τῆς γενικῆς εἶναι κατὰ
τὸν ἀρχαῖον τύπον, οἱ δὲ γραφικοὶ χαρακτῆρες δὲν
ἔχουσιν εἰς τὰ ἄκρα γραμμίδια καὶ εἶναι ἰσομεγέ-
θεις, εἶναι τῶν κλασσικῶν χρόνων (Α εὐθύγραμμον,
Γ ἀνισοσκελὲς καὶ ζ μετ' ἀνοικτῶν τῶν πλαγίων
σκελῶν, πλὴν τοῦ ξ ἄνευ καθέτου γραμμῆς) διὰ
ταῦτα ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γραφῆς δυνάμεθα, νο-
μίζομεν, νὰ ἀναγάγωμεν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην
εἰς τὰ τέλη τοῦ Δ' αἰῶνος π. Χ.

2. Μελιβοίας. Ἐν τῷ συνοικισμῷ Σκιαθᾶ τῆς
περιφέρειας τοῦ χωρίου Πολυδενδρίου τῆς Ἁγιάς
ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Ὀσσης, ἐνθα εἶναι
τὰ ἔρειπια τῆς Μαγνητικῆς πόλεως Μελιβοίας (Stäh-
lin, Das hellenische Thessalien σ. 50, 7. — Ν. Ι.
Γιαννόπουλος, ΑΕ, 1930, 169), ὁ φύλαξ ἀρχαιο-
τήτων Θ. Πολυζώης ἀνεῦρεν ἐν ἀγρῷ τοῦ Δ. Κου-
μπογιάννη πλάκα ἐπιμήκη ὀρθογώνιον, λευκοῦ
μαρμάρου, μήκους 1,60, πλάτ. 0,45, πάχ. 0,13, ἐπὶ
τῆς ὁποίας, οὔσης ὑπτίας, ἦσαν γομφωμένα κατ' ἴσας
ἀποστάσεις ἕξ πλινθία, ἥτοι στυλίσκοι, ἐκ λευκοῦ
μαρμάρου, ὀρθογώνια, ἐνσφηνωμένα διὰ μολύ-

βδου, ἐπὶ τῶν πλαγίων πλευρῶν τῶν ὁποίων ὑπῆρ-
χον ἀναθηματικαὶ ἐπιγραφαὶ τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.
Ἐξ αὐτῶν τρία ἐκόμισεν ὁ φύλαξ εἰς τὸ Μουσεῖον
Βόλου, ἐν ἀπώλετο πρὸ πολλοῦ καὶ δύο ἐκρατήθη-
σαν ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἀγροῦ. Τὰ δὲ κομι-
σθέντα εἰς τὸ Μουσεῖον εἶναι τὰ ἑξῆς:

Πλινθίον λευκοῦ μαρμάρου ὀρθογώνιον, ὑψος
0,31, πλάτος 0,13, πάχος 0,07. Κατὰ μῆκος τῆς
μακρᾶς πλευρᾶς τοῦ πάχους ἐπιγραφή (ὑψ. γραμ-
μάτων 0,015):

ΑΓΛΩΝΙ : ΓΑ (κενόν). Ἄπλωνι : Πα

3. Πλινθίον λευκοῦ μαρμάρου ὀρθογώνιον, ὑψ.
0,33, πλάτ. 0,11, πάχ. 0,07. Ἐπὶ τῆς μακρᾶς πλευ-
ρᾶς τοῦ πάχους ἐπιγραφή (ὑψ. γρ. 0,015):

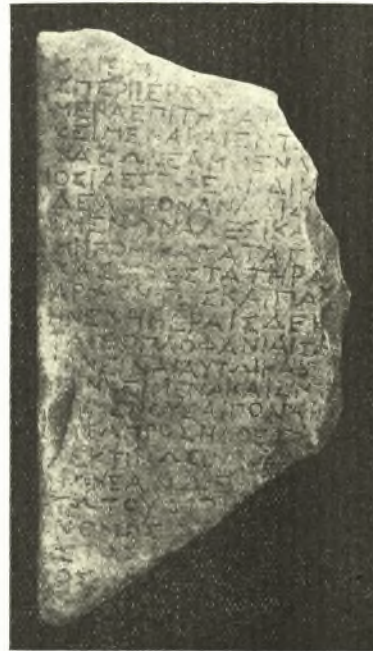
ΠΟΤΕΙΔΩΝΙ Ποτειδῶνι.

4. Πλινθίον λευκοῦ μαρμάρου ὀρθογώνιον, ὑψ.
0,32, πλάτ. 0,155, πάχ. 0,07. Ἐπὶ τῆς μακρᾶς πλευ-
ρᾶς τοῦ πάχους ἐπιγραφή (ὑψ. γρ. 0,03):

ΑΘΑΝΑΙ Ἀθάναι.

Ὑποθέτομεν ὅτι ἐκεῖ που εἶναι ναὸς τις.

5. Φθιωτίδων Θηβῶν. Ἐν Νέα Ἀγχιάλῳ εὐ-
ρέθη ἐν τῷ τοίχῳ τῆς περιοχῆς τοῦ προσαυλίου οἰκίας

Εἰκ. 2. Τεμάχιον ψηφίσματος ἐκ Φθιωτίδων Θηβῶν.

τινός, ἐντετειχισμένη ἐνεπίγραφος στήλη ἣτις ἀπο-
τειχισθεῖσα ἐκομίσθη εἰς τὸ Μουσεῖον Ἀλμυροῦ.
Τὴν στήλην ἀνεῦρε καὶ ἀπετείχισεν ὁ φύλαξ ἀρχαιο-

τήτων Ν. Ἀγχιάλου Σταῦρος Εὐαγγελόπουλος, ὅστις παρετήρησεν ὅτι ἡ στήλη ἐκτὸς τῆς παλαιᾶς ἀποκρούσεως αὐτῆς ἄνω καὶ κάτω καὶ κάτω κατὰ τὴν δεξιὰν γωνίαν εἶχε θραυσθῆ καὶ προσφάτως ὑπὸ τῶν κτιστῶν κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν μέχρι τοῦ μέσου περιῖπου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρη καὶ τὸ θραυσθὲν τεμάχιον. Ὀλίθος εἶναι κυανόλευκος καὶ ἔχει σφζόμενον ὕψος 0,36, πλάτος 0,20 καὶ πάχος 0,07. Περιέχει δὲ ψήφισμα ἑλλιπές. Γράμματα ἰσομεγέθη περιῖπου:

ΚΑΙΕΜ / Ι
 ΞΠΕΡΙΠΙΕΡΩΝ
 ΜΕΝΑΕΡΙΤΑΣΑΥΙ
 ΚΕΙΜΕΝΑΚΑΙΕΝΤ /
 5 ΧΑΕΩΝΕΑΜΜΕΝΑ
 ΟΞΙΑΕΞΤΩΕΑΝΔΙΚ
 ΔΕΛΟΓΟΝΑΝΑΔΙΔ
 ΙΜΕΝΩΝΑΛΕΞΙΚΑ
 ΜΗΠΟΗΙΚΑΤΑΤΑΓΛ
 10 ΚΑΞΤΟΞΞΤΑΤΗΡΑ
 ΑΡΧΟΝΤΕΞΚΑΙΠΑ
 ΗΝΕΝΗΜΕΡΑΙΞΔΕΡ
 ΤΑΙΞΟΠΛΟΦΑΝΙΑΙΞΕ
 ΙΑΝΕΙΝΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΓ
 15 ΝΚΕΙΜΕΝΑΚΑΙΕΝΤ
 . . ΙΜΕΝΟΥΞΑΙΠΟΛΙΑΡ
 . . ΞΑΠΡΟΞΗΛΘΕΕΥ
 ΕΚΤΙΝΩΞΙΝΑΓΩ
 ΝΩΝΕΑΝΔΕΤ
 20 ΤΩΤΟΥΔΙΟΞ
 ΝΟΜΟΞΔ
 ΞΤΑΞ
 ΟΞΛ
 Ξ
 25 - - - - -
 - - - - -
 καὶ ἐμ - - - - -
 ς περὶ ἱερῶν - - - - - [κεί-;]
 μενα ἐπὶ τὰς αὐτῆς; - - - - - /
 κείμενα καὶ ἐν τ[αῖ] - - - - -]
 5 χαέων· ἐὰμ μὲν ἂ - - - - -
 ὅσια ἔστω, ἐὰν δικ - - - - -
 δὲ λόγον ἀναδίδ[ῶ]ναι; - - - - - κε-]
 ἰμένων ΑΛΕΞΙΚΑ - - - - -
 μὴ ποῆι κατὰ τὰ γ[εγραμμένα; ἔ-]
 10 καστος στατήρα[ς; - - - - -

ἄρχοντες καὶ πα - - - - -
 ἦν ἐν ἡμέραις δέ[κα; - - - - - ἐν]
 ταῖς ὄπλοφαναίαις ἐ - - - - -
 ιαν εἶναι αὐτῶν καὶ γ - - - - -
 15 . . ν κείμενα καὶ ἐν τ - - - - -
 [κε]ιμένους αἰπόλια ρ[- - - - -
 [. .]σαπροσῆλθε Εὐ - - - - -
 ἐκίνωσιν ἄγω - - - - -
 νων· ἐὰν δὲ τ[- - - - - ἔσ]
 20 τω τοῦ Διὸς - - - - -
 νόμος Δ - - - - -
 ΞΤΑΞ - - - - -
 ΟΞΛ - - - - -
 Ξ - - - - -
 25 - - - - -

Ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ἀναγράφεται ψήφισμά τι τῶν Φθιωτῶν Θηβῶν. Ἴσως ἐν αὐτῷ πρόκειται περὶ δικαστικῆς τινος ὑποθέσεως περὶ ἀμφισβητουμένων τόπων καὶ ἱερῶν (στίχ. 2 περὶ ἱερῶν)· ὅτι δὲ πρόκειται περὶ δικαστικῆς ὑποθέσεως φαίνεται καὶ ἐκ τῶν στίχων 16-17 προσῆλθε Εὐ—ἐὰν ὑποτεθῆ ὅτι προσῆλθε πρὸς ἐξέτασιν ὡς μάρτυς ὁ Εὐ—.

Ἐν στίχῳ 5^ο χαέων δέον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ τόπων ὄρειων καὶ φαραγωγῶν (πρβλ. χαράδρα IG, IX² add. IX 205, II₂₈ περὶ ὄρειων μεταξὺ Μελιταιέων καὶ Χαλαίων καὶ Πηρέων).

Ἐν στίχῳ 8^ο συνεκλήρωσαμεν τὴν λέξιν [κε-] / ἰμένων, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν τὴν λέξιν ΑΛΕΞΙΚΑ.

Στίχ. 9. μὴ ποῆι ἀντὶ μὴ ποιῆι (πρβλ. IG, IX², 1346 ἐπόησε. — Ν. Ι. Γιαννόπουλος, ΑΕ, 1919, 52₁₄ ἐπόησ').

Στίχ. 12. ἐν ἡμέραις δέ[κα] συνεκλήρωσαμεν οὕτω, διότι ἐπὶ τοῦ λίθου διακρίνεται ἡ κάθετος τοῦ Κ καὶ ὀλίγον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ἐκ τῶν δύο πλαγιῶν σκελῶν τοῦ Κ.

Στίχ. 13. ταῖς ὄπλοφαναίαις. Δὲν γνωρίζομεν τι σχετικὸν περὶ τῶν ὄπλοφαναίων ἐν Φθιώτισι Θήβαις.

Στίχ. 16. αἰπόλια. Ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ἐξάγεται, νομίζομεν, ὅτι οἱ ἀμφισβητούμενοι τόποι ἦσαν νομαὶ αἰγοπροβάτων, τὰ κοινῶς λεγόμενα λειβάδια. Τοιοῦτοι τόποι νομῆς περὶ τὰς Φθιωτίδας Θήβας εἶναι καὶ σήμερον χρησιμοποιούμενοι ὡς χειμερινὰ νομαὶ ὑπὸ τῶν ποιμένων.

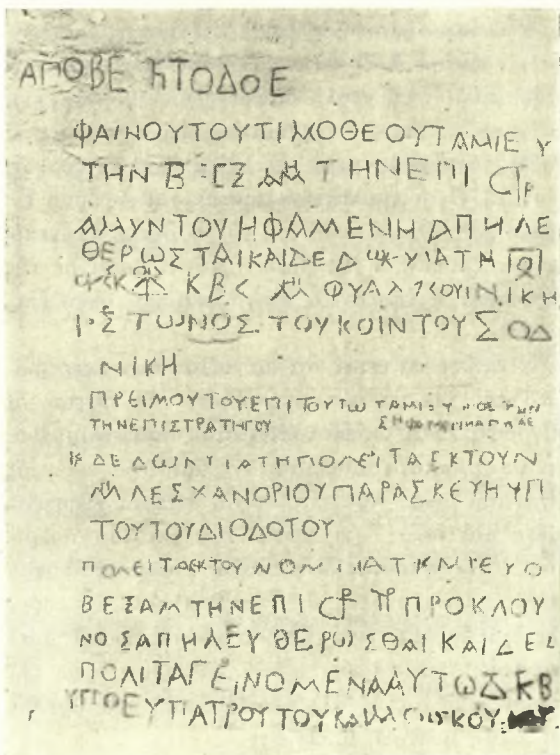
Στίχ. 19. ἐὰν δὲ τ . . . Ἴσως εἶναι ἡ ἀντίθεσις τῆς ἐν στίχῳ 5 ἐὰμ μὲν Α . . .

Στίχ. 20. . . *τω τοῦ Διός*. Συνεπληρώσαμεν τὴν πρώτην λέξιν [ἔσ]τω τοῦ Διός, ὁ τόπος δὴλα δὴ «ἔστω τοῦ Διός». Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκεῖ που θὰ ὑπῆρχεν ἱερὸν τι τοῦ Διός.

Στίχ. 21. *νόμος Δ . . .* Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ νόμου τινός.

Ὡς δ' ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων φαίνεται ἡ προκειμένη ἐπιγραφὴ ἀνάγεται εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ Γ' π. Χ. αἰῶνος καὶ ἰδίως περὶ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ καὶ ἦτο ἐκτεθειμένη εἰς τὸ Δημητρίον ἱερὸν.

6. Βάσις ὀρθογώνιος λίθου κυανοφαίου μεταποιηθεῖσα ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν κατὰ τὸν Ε' ἢ F' αἰῶνα μ. Χ. εἰς ἐπίθημα κιονοκράνου παλαιοχριστιανικῆς ἐκκλησίας (ῥψ. 0,75, πλ. 0,52, πάχ. 0,32).

Εἰκ. 3. Ἀπελευθερωτικὴ ἐπιγραφὴ ἐκ Φθιωτῶν Θεβῶν.

ΑΠΟΒΕ ΗΤΟΔΟΕ

Φαῖνον τοῦ Τιμοθέου ταμιεύ[οντος τῆς πό(λεως) / τὴν β' ἐξάμη(νον) τὴν ἐπὶ στρατηγοῦ] [δεῖνα, ἢ δεῖνα]

Ἀμύντου, ἢ φαμένη ἀπηλε[υ-]

5 θερωσται καὶ δεδωκνῖα τῇ πό(λει) [τὰ ἐκ τοῦ] νό[μου] (Δηνάρια) ΚΒ<. Μη(νός) Φυλλικοῦ Νίκη [ἀπὸ Ἀρ-]

ίστωνος τοῦ Κοῖντου, Σοδο - - - - -

Νίκη

Πρεῖμου τοῦ ἐπὶ τούτῳ ταμιεύοντος τὴν [δεῖνα ἐξάμηνον]

10 τὴν ἐπὶ στρατηγοῦ [Φι:]λ[ο]||κ[ο]ράτους (ἢ δεῖνα)ς ἢ φαμένη ἀπηλε[υθερωσθαι] κ(αί) δεδωκνῖα τῇ πό(λει) τὰ ἐκ τοῦ νό[μου] | γε- νόμενα (δηνάρια) ΚΒ<.

Μη(νός) Λεσχανορίου. Παρασκευῆ ὑπ[ὸ] Διοδό[ου]·] του τοῦ Διοδότου [ἔδωκε τῇ]

πό(λει) τὰ Γ' . πό(λει) τὰ (γενόμεν)α, ταμιεύ[οντος τὴν]

15 β' ἐξάμη(νον) τὴν ἐπὶ στρατηγοῦ] Γρ(αικήτου) Πρόκλου | ὁ δεῖνα ὁ φάμε[υ]

νος ἀπηλευθερωσθαι καὶ δεδ[ωκε] τῇ] πό(λ)ει τὰ γενόμενα αὐτῷ (δηνάρια) ΚΒ<

ὑπὸ Εὐπάτρου τοῦ καὶ ΜΟΙΣΚΟΥ(·) τὸ ἐκ 19 [τοῦ νόμου].

Ἐν τῇ προκειμένη ἐπιγραφῇ ἀναγράφονται πράξεις ἀπελευθερώσεως δούλων τῶν μετὰ τὸ 131-132 μ. Χ. χρόνων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν στρατηγῶν τοῦ Κοινοῦ τῶν Θεσσαλῶν.

Ὁ λίθος δυστυχῶς εἶναι ἀποκεκομμένος ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν τοῦ Ε' ἢ F' μ. Χ. αἰῶνος, ὡς μεταποιηθεὶς εἰς ἐπίθημα κιονοκράνου χριστιανικοῦ ναοῦ. Περιέχει δὲ ἑλλιπῆ τὴν ἐπιγραφὴν ἰδίως κατὰ τὴν ἄνω, δεξιὰν καὶ κάτω πλευράν.

Στίχ. 2. ΦΑΙΝΟΥ τοῦ Τιμοθέου. Τὸ ὄνομα Φαῖνος νῦν τὸ πρῶτον γίνεται γνωστόν. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ταμίου τῆς πόλεως κατὰ τὴν β' ἐξάμηνον.

Στίχ. 3. Τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ ὡς καὶ τὸ τῆς ἀπελευθερίας λείπουσιν ἀποκοπέντα.

Στίχ. 4-5. ἀπηλε[υ]//θερωσται ἀντὶ ἀπηλευθερωσθαι.

Στίχ. 6. Τὰ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου γράμματα ΟΥ<ΚΟΔ εἶναι δυσεξήγητα, πλὴν τοῦ σημείου Δ τῶν δηναρίων. Ἴσως πρέπει νὰ συμπληρωθῇ τὰ γενόμενα ἢ τὸ ἐκ τοῦ νόμου ΔΚΒ<.

Μη(νός) Φυλλικοῦ. Ὁ μὴν εἶναι γνωστός ἐκ πολλῶν Θεσσαλικῶν ἐπιγραφῶν. Ἀνήκει δὲ εἰς τὸ Θεσσαλικὸν μηνολόγιον καὶ ἰδίως εἰς τὸ τῆς Λαρίσης (IG, IX² 561, 563 κλπ. Rensch, De manumissionum titulis apud Thessalos, σελ. 124). Ἐν τῷ μηνολογίῳ τῆς Ἄλου δὲν περιέχεται ὁ Φυλλικός ὡς καὶ ὁ κατωτέρω (στίχ. 12) Λεσχανόριος, καὶ δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους Ρωμαϊκοὺς χρόνους εἶχον προσλάβει καὶ οἱ Φθιωταὶ Θεβαῖοι τὸ μηνολόγιον τῆς Λαρίσης, τὸ ὁποῖον εἶχε γενικευθῆ εἰς πολλοὺς τόπους τότε.

Στίχ. 8. *Πρεΐμου*. Φαίνεται ότι είναι όνομα του ταμίου, ως εξάγεται εκ των επομένων:

· *Πρεΐμου του επί τούτω ταμείουτος / ἴην δεΐνα ἐξάμ(ηνον) / ἴην ἐπί στρατηγοῦ δεινος*. Ἴσως όμως να ἦναι και όνομα στρατηγοῦ, διότι ἐν στίχῳ 10 λείπει τὸ όνομα τοῦ στρατηγοῦ και τὸ τῆς ἀπιλευθέρως. *Πρεΐμος* ἢ *Πρεΐμος* στρατηγός εἶναι γνωστός τὸ ἔτος 131 - 132 μ. Χ. (Κροογ, De foederis Thessalorum praetoribus, σελ. 62. IG, IX² 548, Λαρίσης).

Στίχ. 10. Ἄμυδρῶς διακρίνεται στρατηγός ὁ [Φι]λ[οκ]ράτης:

Στίχ. 12. *Μη(νός) Λεοχανορίου*. Καί ὁ μήν οὗτος εἶναι γνωστός εκ τῶν Θεσσαλικῶν ἐπιγραφῶν, ἀνήκων εἰς τὸ μνηολόγιον τῆς Λαρίσης και ἄλλων πόλεων (Rensch, De manumissionum titulis apud Thessalos, σελ. 124. IG, IX² 561 Λαρίσης κλπ.). Ὁ Λεοχανόριος εὔρηται και ἐν τῷ μνηολογίῳ τῆς Μελιτείας (Rensch, ὡς ἄνω σελ. 128 - 129).

Στίχ. 15. *Γρα(αικήτου) Προόκλου*, στρατηγοῦ. Ὁ Ὀπκιος Γραικήτικος Προόκλος στρατηγός τῶν Θεσσαλῶν μετὰ τὸ 131 - 132 μ. Χ. ὑπῆρξε (IG, IX², 21, Ὑπάτης. 325, Αἰγινίου. Κροογ, De foederis Thess. praet., σελ. 62).

Στίχ. 18 ΤΟΥΚΑΙΜΟΙΣΚΟΥΤΟ συνεπληρώσαμεν: τοῦ και ΜΟΙΣΚΟΥ τὸ εκ τοῦ νόμου/.

7. *Δαρίσης*. Ἐν τῇ θέσει «Νταούλια», μίαν περίπου ὄραν δυτικῶς τῆς Λαρίσης, ὅπου εἶναι αἱ ἀμπελοὶ τοῦ συνοικισμοῦ Νέας Φιλιππουπόλεως, κατὰ τὴν φύτευσιν ἀμπέλου εἰς βάθος 0,50 ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας εὐρέθη μέγας κτιστός δι' ὀπτοπλίνθων καμαρωτός τάφος ἐπιχειρισμένος ἔσωθεν δι' ἀμμοκονιάματος ἔχων μικρὰν θυρίδα πρὸς ἀνατολάς. Τὰ εὐρεθέντα ἐν τῷ τάφῳ ἀγγεῖα πῆλινα ἀχροα και εἰς ὑάλινος σκύφος, παρελήφθησαν ὑπὸ τοῦ φύλακος τῷ 1932. Ἐπειδὴ δὲ εἰσελθὼν ὁ φύλαξ ἐν τῷ τάφῳ παρετήρησεν ὅτι ἄνωθεν τῆς θυρίδος

ἦτο τεθειμένη ἐγκαρσίως πλᾶξ λευκοῦ μαρμάφου ἐνεπίγραφος, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1932 μετέβημεν μετὰ τοῦ κ. Βέκυϊγνον ἐπὶ τόπου και εἶδομεν και ἡμεῖς ὅτι ὄντως ὑπῆρχε πλᾶξ ἐνεπίγραφος, και ἐνομίσαμεν ὅτι πρόκειται περὶ ψηφίσματος τινος, ἀλλ' ἐλλείπει ἐργατῶν και ἐργαλείων δὲν ἀπετείχισαμεν τότε τὴν πλάκα. Κατὰ τὴν 22^{αν} Δεκεμβρίου 1932 μεταβᾶς εἰς Λάρισαν ἀπετείχισα ἐκ τῆς θυρίδος τοῦ τάφου τὴν στήλην, και ἐκόμισα εἰς τὴν ἐν Λαρίσῃ Ἀρχαιολογικὴν Συλλογὴν.

Ἡ στήλη εἶναι ἐκ λευκοῦ μαρμάφου ὀρθογώνιος, ἀποκεκρουμένη ἄνω και ἄνω κατὰ τὴν δεξιάν γωνίαν. Ἐχει ὕψος 1,12· πλάτος 0,53· πάχος 0,18. Τὸ ἀπόκρουμα δὲ τῆς ἄνω δεξιᾶς γωνίας ἔχει μήκος 0,20, και πλάτος 0,09. Ἐκεῖθεν δὲ ἡ στήλη φέρει βαθεῖαν ἐντομὴν λαξεύσεως διὰ σφύρας κατὰ πλάτος τῆς στήλης μέχρι τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς εἰς πλάτος 0,06, οὕτως ὥστε θὰ ἐλλείπωσι 3·5 στίχοι. Εἶναι δὲ ἡ στήλη ἀμφοτέρωθεν γεγραμμένη διὰ μικρῶν πυκνῶν γραμμάτων (ὑψ. 0,01). Κάτω δὲ τῆς Α ὄψεως μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιγραφῆς ἡ στήλη εἶναι ἡμικατεργασμένη διὰ σφύρας εἰς ὕψος 0,38. Ὅπισθεν δὲ ἐπὶ τῆς Β ὄψεως ἡ ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια ἔχει ὕψος 0,48. Κάτωθεν δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ἡ ἐπιφάνεια εἶναι λεία και ἄνευ ἐπιγραφῆς.

Ἡ στήλη φαίνεται ὅτι τὸ πάλαι ἦτο ἐπεστρωμένη πού, διὸ και ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ὄψεων αἱ ἐπιγραφαὶ εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀποτετριμμένα και τὰ γράμματα ἰδίως ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς μέχρι τοῦ μέσου και πλέον εἶναι ἐντελῶς ἐξηφανισμένα και μόλις ἴχνη αὐτῶν πού και πού διακρίνονται. Πλὴν τούτου δὲ τὸ πάλαι ἐγένετο ἀπόπειρα ἀποκοπῆς τῆς στήλης εἰς ὕψος 0,20 ἀπὸ τῆς κορυφῆς διὰ βαθείας ἐντομῆς διὰ σφύρας, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἵνα θέσωσιν αὐτὴν ἐγκαρσίως ἄνω τῆς θυρίδος τοῦ τάφου, ἀλλ' ἐγκατελείφθη ἡ ἀπόπειρα, και ἐτέθη ἡ στήλη ὅπως εἶχε.

Ὅψις Α΄.

ΣΙΑΙΑΧΟΥΤΟΥΑΙΣΧΥΛΟΥ
 ΛΟΥΕΡΜΙΩΝΑΡΙΣΤΟ
 ΛΕΥΘΕΡΩΣΘΑΙΑΠΟ. Ν.
 ΑΠΟ ΑΠΟΥ. ΜΗΝΟ. ΦΥΛ
 Μ ΟΥΝΤΟΥ. ΥΣΙΟΥΣΤΙ
 ΝΙΟΣΑΠΟΙΛΑΥΚΟΥΤΟΥΔΗΜΟΦΙΛΟΥ
 ΝΙΟΣΕΥΦΡΑΝΟΡΟ. ΑΠ. ΕΥ. ΡΑΝΟΡΟΣΤΟΥΧΑ
 Α Α ΙΟΥΑΠΟ/ΥΣΙΟΥΤΟΥΠΑΥΣΑ
 ΝΙΟ. ΙΟΝΥ. . . . ΑΝΤΙΜΑΧΟΥΟΦΑΜΕΝΟΣΑ
 10 ΛΕΥΘΕΡΩΣΘΑΙΑΠΟΑΘΗ[ΝΟ]ΔΩΡΟΥΤΟ.

ΠΑΙΝΙΟ

1

... Θ. ΝΟΡΟΣΑΠΟ . . Λ[Λ]ΩΝΙΟΥΤΟΥΛ. ΣΧΡ . . .
 . . ΟΦΡΑΣΤΟΣΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ ΟΥΑΠ . .
 ΡΛΟΥ . . ΖΜΥΡΝΑΘΡΑΣΩΝΟΣΑΠΟ . Φ . ΛΙΩΝΟΣ
 15 ΥΟΝΗΣΙΜΟΥ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣΜΕΝΑΝ . . ΟΥ . . ΟΥ
 ΤΟΥΦΙΛΩΝΟΣΝΙΚΟΛΑΟΣΑΠΟΜΑΧΙ . . . ΑΝΠΛΩΤΕΟ . ΜΑΧΙ
 . . ΥΤΟΥΑΤΡΕΣΤΙΔΟΥΔ . . ΦΑΝΤΟΣΜΕΝΗΤΟΣΑΠΟΜΕΝΗ
 . ΟΣΤΟΥΑΓΗΣΑΝΔΡΟΥΝΙΚΑΣΥΛΑ . . Π . ΤΟΥΑΠΟΑΙΝΗ
 ΣΙΟΥΤΟΥΑΙΝΗΣΙΟΥΑΝΤΙΟΧΟΣ . . ΜΟ ΟΣ
 20 ΙΟ ΟΥ . ΟΤ Ο ΘΟΝΤ .
 Ε . Ε . ΤΗ Α ΘΟ
 ΙΑΣΩΝ
 Ν
 ΛΟΣ 4 . Λ . ΠΠΟ . . ΟΥ
 25 . ΟΛΟΧΟΥΑΠΟΙΠΠΟΛΟΧΟΥΤΟΥΙΠΠΟΛΟΧΟΥ
 ΛΙΒΙΟΥ . . . ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ ΟΥΚΑΙΠ . ΡΑΜΟΝ
 . ΟΣΤΗΣ . . . ΙΙΤΩ . ΙΟΛ . ΙΑΙΔΥΚΙΟΥΤΟΥΠΑΣΑΝΙΟΥ
 ΙΡΑΚΑΙΓΛΑΥΚΟΥΑΠΟΠΑΡΜΟΝΙΔΟΣΤΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 . ΕΟΔΟΤ . . Λ . ΣΙΠΟΝΟΥΤΟΥΑΝΔΡΟΜΙ . . ΔΙΟ . . . ΕΡΜΟΓΕ
 30 ΝΗΣΛΕΟΝΤΟΣΑΠΟΚΑΛΛΙΦΩΝΤΟΣΤΟΥΔΙΟΤΙΜ . .
 ΑΠ ΙΛΛΕΟΥΤΟΥΠΑΤΡΩΝΟΣ . Υ . Κ . .
 ΛΙΧΟΥ / ΙΙ . ΣΩΣΤΡΑΤΑΣΤΗΣΗΓΗΣΑΡ .
 33 ΤΟΥ . . ΣΤΡΑΤΟΣΧΑΡΙΟΥΑΠΟΧΑΡΙΟΥΤΟΥΧΑΡΙΟΥ

Ἔπις Β΄.

Ο . . Σ
 ΙΝΚΟΓ
 ΙΩΙΩ
 ΣΑΠΟΔΙΩΝΟΣΤΟΥ
 5 ΔΡΟΥΤΟΥ . . . ΟΥΑΡΙΣ
 ΚΑΙΑΝΤΙ . . . . . ΤΟΥ . . . ΣΩΣΑ
 ΘΕΟΥ ΤΡΙ . Σ
 ΚΛΕΟ ΟΥ ΑΚΙ
 ΦΕΙΔΩΝΟΣΤΟΥ
 10 ΤΙΟΥΑΠΟ ΤΟ . . . ΤΙΤ
 ΗΟ . ΑΛΚΙΝΟΥ . . ΙΠΠΟΣ . Ρ . ΝΙΚ . . ΑΛΕΥΑ
 ΟΥΤ . ΣΤΟΥ ΟΠΙΣΟ
 ΕΡΜΙΟΥΑΠΟΕΡΜΙΟΥΤΟΥΑΙΝΕΟΥΕΥΤΥΧ
 ΚΛΕΟΠ . . ΕΥ . ΙΓΕΝΝΙΠΠΟΥΤΩΝΕΥΔΗΜΟ
 15 ΤΟΥ . . ΟΥΤΟΥΑΝΤΙΓΟ
 Υ . ΠΟΥΦΙΛΛΟ
 ΑΠΟΔΙΟ . Α

ΗΡΑΚΛΕΙΑ 4 . Ρ Α

¹ Ἐγγλυφος τὴμῃ κατὰ πλείους γενομένη διὰ σφίρας πρὸς ἀποκορὴν τῆς στήλης κατὰ τοὺς τελευταίους Ρωμαϊκοὺς χρόνους.

Ὀψις Β'.

	Ο . . Σ	-----
	ΙΝΚΟΠ	-----
	ΙΩΙΩ	-----
	— — —	ἀπὸ Δίωνος τοῦ
5	[ἄν] δρου τοῦ	. . . . ου, Ἄρισ / το
	— — —	καὶ Ἀντιγόνου τοῦ . . . ΣΙΟΕ
	— — —	θέου — — — — — ΤΡΙ . Σ — — — —
	— — —	ΚΛΕΟ — — — ΟΥ — ΑΚΙ — — — —
	— — —	Φείδωνος τοῦ — — — — —
10	— — —	ἰ] ππου ἀπὸ — — — — —
	— — —	. . . . Ἀλκίνου. [Σώσ]μ[π]ος . Ρ . . ΝΙΚ. ἰ ἀπὸ] Ἐθα-
	[μερ;]ου [τοῦ]	— — ΟΥΤ . . ΣΤΟΥ — — — — Θεόπιστο[ς]
	— — —	— — — — — Ἐρμίον ἀπὸ Ἐρμίον τοῦ Αἰνέου . Εὐτύχ[ης]
	— — —	κλέους . . εκ . . Γεννίπου τῶν Εὐδήμο[υ]
15	— — —	— — — — — ἸΠΠΟΥ τοῦ Ἀντιγό[νου]
	— — —	— — — — — Υ . . που, Φίλαθ[λος]
	— — —	— — — — — ἀπὸ Διοχάρ[ους]
	— — —	— — — — —
	— — —	— — — — — Ἡράκλεια (ἀ)πό;
20	— — —	ΝΟ — — — — — [τοῦ] Α[ῖ]σχο[ων]ος
	π — — —	— — — — — τοῦ . Σώσιρατος Πυθονί-
	[κου]	— — — — — νότου ἀπὸ Τελ — — — —
	— — —	— — — — — ΩΝΠΟΛ . . . . τοῦ Μενάν[δρου]
	— — —	— — — — — τοῦ [Ἀ]χαιοῦ . Ἀλέξανδρος — —
25	— — —	— — — — — ἀνδρος Πατρόκλου
	— — —	— — — — — Διοτίμου ἀπὸ
	— — —	— — — — — ας Ἀριστονίκου ἀπὸ
	— — —	— — — — —

Ἐνεκα τῆς κακῆς διατηρήσεως τῆς στήλης καὶ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ πλείστου μέρους ἀμφοτέρων τῶν ἐπιγραφῶν ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, ἦν παρήγγειλα εἰς φωτογράφον, δὲν ἀπεδόθησαν τὰ γράμματα, ὡς ἐπίσης καὶ ἐν τοῖς ἐκτύποις. Τὴν ἀνάγνωσιν δὲ βασίζω ἐπὶ τῆς ἀντιγραφῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἀναγράφονται δὲ ἐν τῇ στήλῃ πράξεις ἀπελευθερώσεως δούλων τῶν Ρωμαϊκῶν πάντως χρόνων.

Ἐν ἀρχῇ τὰ ὀνόματα τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ταμίου λείπουσι, καὶ δὲν δυνάμεθα μετὰ θετικότητος νὰ χρονολογήσωμεν τὴν ἐπιγραφὴν.

Ἐν στίχῳ 3^ο δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν [ὁ φάμενος ἀπη]λευθερῶσθαι ἀπὸ . . . Ν . . .

Ἐν στίχῳ 4^ο διακρίνομεν μηνό[ς] Φυλ[λι]κοῦ], γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν.

Ἐν στίχῳ 18^ο τὸ ὄνομα Νικασύλα εἶναι ἀνυπαρκτον. Διορθοῦμεν αὐτὸ ἐνταῦθα εἰς Νικασ[ί]α[ς] ὡς ἐν IG, IX², 72⁵.

Ἐν στίχῳ 30^ο τὸ ὄνομα Καλλιφῶντος εὐρίσκομεν ἐν IG, IX², 517⁴⁸ ἐπιγραφῇ Λαρίσης.

Ἐν στίχῳ 31^ο τὸ ὄνομα Πάτρωνος εὐρίσκομεν ἐν IG, IX², 414^α, 4, 5 τῶν Φερῶν καὶ 1299⁸, τῆς Ἀζώρου.

Ἐν στίχῳ 33^ο τὸ ὄνομα Χαρίου, τρεῖς ἀπαντῶν ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, νῦν τὸ πρῶτον γνωρίζεται, μὴ ἀπαντῶν ἐν IG, IX². Δέον ἢ ὀνομαστικὴ νὰ ἐκφέρεται Χάριος -ου, ἢ Χαρίας -ου.

8. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀνθεμίου καὶ γείσου προέχοντος, ἀποκεκρουμένη κάτωθεν. Ὑψος 0,76, πλάτ. 0,45, πάχ. 0,08, ὕψ. γραμ. 0,035. Λίθος κυανόφαιος.

ΝΙΚΑΤΑΦΙΛΗ
ΜΟΝΟΣΧΡΗΣΤΗ
ΧΑΙΡΕ

Νικάτα Φιλή-
μονος χρηστή
χαῖρε.

9. Στήλη μετ' άνθεμίου λευκοῦ μαρμάρου άνεπίγραφος, φέρουσα έν αναγλύφω κόρην ίσταμένην ὀρθίαν κατ' ένώπιον, περιβεβλημένην ίμάτιον άπό τοῦ στήθους καί κάτω, δι' οὗ καλύπτει τόν άριστερόν βραχίονα άνω τοῦ άγκῶνος καί μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς καί άφίνουσα γυμνόν τὸ άνω μέρος τοῦ σώματος κάτωθι τῶν μαστῶν καί άνω καί τήν δεξιάν χεῖρα φυσικῶς κρεμαμένην, δι' ἧς

Εἰκ. 4. Ἐπιτύμβιον ανάγλυφον κόρης ἐκ Λαρίσης.

κρατεῖ μήλον· ἡ δὲ άριστερὰ καμπτομένη καί περιβεβλημένη άπό τοῦ άγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ φέρεται πρὸς τὰ έμπρὸς συννεπτυγμένη. Κάτωθι τῆς άριστερᾶς χειρὸς εἶναι άναγεγλυμμένος ἐπὶ τοῦ ίματίου άρύβαλλος ἢ παρεμφερές πρὸς άρύβαλλον άγγεῖον. Φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τῆς άριστερᾶς χειρὸς έκράτει τὸ άγγεῖον άνηρητημένον διὰ σχοινίου. Ἡ στήλη (εἰκ. 4) εἶναι τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων

άρτια, δὲν φέρει δὲ έπιγραφήν. Ὑψος τῆς στήλης 1,13, πλάτ. 0,33, πάχ. 0,07, ὕψ. κόρης 0,75. Εὐρέθη εἰς τοὺς Στρατῶνας τοῦ 1^{ου} Ἰππικοῦ Συντάγματος ἐν Λαρίση.

10. **Δημητριάδος.** Κάτωθι τοῦ ναῖσκου τοῦ Προφήτου Ἡλία, ὅπου κεῖται τὸ άρχαῖον νεκροταφεῖον τῆς Δημητριάδος, ἐν άγρῷ άπεκαλύφθη διὰ τοῦ άρότρου στήλη έπιτύμβιος λευκοῦ μαρμάρου μετ' αὐτώματος καί άκρωτηρίων, άκέραιος. Ἐπὶ τοῦ αὐτώματος έσωθή γύρωθεν χρωματισμὸς πράσινος καί ἐν τῷ μέσῳ ἴχνη έρυθροῦ χρωματισμοῦ ῥόδου. Ἡ στήλη ἔχει ὕψος 0,82, πλάτ. 0,26, πάχ. 0,08, ὕψος γραμμ. 0,02 καί κάτωθι 0,04 - 0,05. Μεταγενεστέρως ἡ στήλη εἶχε τεθῆ άνεστραμμένη εἰς άλλον τάφον, ἐφ' ἧς ένεχαράχθη διὰ σφύρας μεγάλοις γραμμασιν άλλο ὄνομα εἰς τρεῖς στίχους, ὧν ὁ πρῶτος έφθάρη ὑπὸ τοῦ άρότρου, σωθέντος μόνον ἑνὸς Ρ.

α' ΜΙΚΚΑ α' Μίκκα
ΕΥΝΟΣΤΟΥ Εὐνόστου

β' Ν Ο Λ β' --- Ρ ---
Ε Ι Ο Ι Δ κράτης
Σ Η Τ Η Διογέ-
// Ρ // // // νου

Ἡ κάτω έπιγραφή εἶναι άνεστραμμένη.

Τὸ ὄνομα Μίκκα εἶναι γνωστὸν ἐξ έπιγραφῆς τῆς Λαμίας (IG, IX², 77₃).

11. Παρὰ τήν θέσιν «Μπουρμπουλήθραις» πρὸς δυσμὰς τοῦ Βόλου ἐπὶ τῆς ανατολικῆς κλιτύος τοῦ λόφου, ἐφ' οὗ ἡ άκρόπολις τῆς Δημητριάδος, εἶναι ἐπὶ βράχου λαξευτὴ κλίμαξ. Πλησίον τῆς κλίμακος ταύτης κεῖται κτιστὸς τάφος έπιχειρισμένος έσωθεν δι' ασβέστου μήκους 0,25, πλάτ. 1 μ. καί βάθους 1,20 πλήρης ὀστῶν τεταραγμένων. Ἐπὶ τοῦ τάφου ὡς καλυπτῆρ λίθος ἦτο μεγάλη ὀρθογώνιος πλάξ μήκους 1,57, πλάτ. 0,72 καί πάχ. 0,15. Ὁ τάφος εἶναι Βυζαντινός, ἢ μάλλον ὀστεοθήκη τῶν Βυζαντινῶν χρόνων (Κοιμητήριον), ἡ δὲ πλάξ ἔχει άφαιρεθῆ άπό άρχαῖον μνημεῖον, διότι εἶναι ἐπίκρανον μεγάλου μακροῦ βάρθρου δύο άνδριάντων τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ πάχους τοῦ ἐπικράνου δύο έπιγραφῶν.

Οἱ Βυζαντινοὶ άφαιρέσαντες ἐκ τοῦ βάρθρου τὸ ἐπίκρανον έλέπτυναν αὐτὸ κατὰ τὰς δύο πλευρὰς διὰ σφύρας, χονδροειδῶς, οὕτως ὥστε κατέστρεψαν

ΚΑΣΑΝΔΡΑ ΤΟΝ ΚΟΥΡΙΔΕΙΟΝ ΜΟΥ ΑΝΔΡΑ
ΡΟΥΦΟΝ ΤΕΛΕΥΤΗΣ ΑΝΤΑ ΕΤΩΝ ΚΖ.

ΠΑΙΣ ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΤΕΤΡΑ
ΑΙΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΦΟΣ

ἰππεὺς βαδίζων δεξιὰ, κά- τωθι κύων καὶ λαγῶδες

 ΟΡΟΥΦΟΥ

Προτομή
πεπλοφόρου
γυναικὸς καὶ
ἐνώπιον.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΟΣΥΝΚΑΜΩ
ΜΟΙΣ

(Τὸ περιγραφὴν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2^{ον} ἀνάγλυφον ἰππέως, παιδός, δύο κυνῶν καὶ λαγῶσι).

Ἄνω τοῦ 1^{ου} κυνός

Ἄνω τοῦ 2^{ου} κυνός

Κάτωθι τῶν προσθίων ποδῶν

ΛΑΔΑΣ

ΝΕΙΚΗ

Κάτωθι τοῦ ἵππου
ΑΠΟΛΛΩΝ

ΤΑ ΔΕ ΠΟΣ ΓΑΜΕΤΗΝΣΥΝΣΗΕΑΝΤΑ ΜΟΙ ΕΤΗ. ΙΕ
10 ΩΝ ΜΟΙΚΑΤΕΛΕΙ ΠΕΣΟΡΦΑΝΑ ΤΕΚΝΑ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΓΛΥΚΥΤΑ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΡΟΥΦΟΝ ΕΤΩΝ
ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΕΣΤΑΙ ΔΕ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥΤ
ΥΓΝΟΣ. ΟΤΕ ΙΚΑΤΑΛΕΙ ΠΩΤΑ ΤΕΚΝΑ ΔΕΙΑ
ΜΟΙΡΑΝ ΚΑΚΗΝ. ΓΕΙΚΡΟΣ Ο ΔΑΙΜΩΝ ΜΗ ΑΠΟ
15 ΛΑΥΣΑΣ ΤΟΥ ΒΕΙΟΥ. ΟΥ ΔΕ ΝΩΦΕΛΕΙ ΤΟ Κ
ΜΗ ΤΕΝ ΚΑΙ ΑΓΡΥΠΝΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΒΕΙΩ. ΑΠΑΝΤΑ
ΤΑΥΤΑ ΕΝ ΤΟ ΤΩΝΩ ΔΕΙΟ ΛΛΥΤΑΙ. ΠΑΡΑ ΤΕΙ
ΘΟΜΕΣ ΟΙΚΑΣΑΝΔΡΑΤΑ ΤΕΚΝΑ ΜΟΥ. ΩΣ
ΕΙΔΕ ΑΕ ΜΕΙ ΤΟΥ ΤΡΟΕ ΠΕΝ ΨΕΣ ΤΟΝ ΟΛΕΙΓΟΧΡΟ
20 ΝΕΙΟΝ ΜΗ ΑΠΟ ΛΑΥΣΑΝΤΑ ΤΟΥ ΓΛΥΚΕΟΥ
ΦΩΤΟΣ ΟΣΤΕΙΣ ΔΕ ΑΝ ΟΛΜΗ Η ΚΑΙΑ
ΝΟΡΥΞΗ ΟΝ ΤΥΝ ΒΟΝΟΥ ΤΟΝ ΔΩΣΕΙ ΠΡΟΣ
ΤΕΙ ΜΟΝ ΤΩ ΤΑ ΜΕΙ (Ἑρμῆς) Ω * Β. ΜΝΕΙΑΣ
14 ΧΑΡΙΝ ΡΩΣ ΧΡΗ ΣΤΕΧΑΙΡΕ

Κασάνδρα τὸν κουρίδειόν μου ἄνδρα
Ρούφον τελευτήσαντα ἐτῶν κζ'.

5 Παις ἐγώ εἰμι τετρα-
αίτης μεγάλου πατρὸς
Ρούφος — ὁ Ρούφου
(Ἀνάγλυφον ἰππέως πρὸς
δεξιὰ κάτωθι κύων διώ-
κων λαγῶσι).
Ἰούλιος ὁ συνκαμῶ(ν)
μοι Σ

(Προτομή ἐν ἀναγλύφῳ
γυναικὸς πεπλοφόρου
κατ' ἐνώπιον).

(Ἀνάγλυφον ἰππέως πρὸς δεξιὰ πρὸ αὐτοῦ παῖς ἰστάμενος γύρωθεν τοῦ ἰππέως δέκα ἐπτά
δόδακες πεντάφυλλοι κάτωθι αὐτοῦ δύο κύνες διώκοντες λαγῶν).

Ἄνω τοῦ 1^{ου} κυνός

Ἄνω τοῦ 2^{ου} κυνός

Κάτωθι τῶν προσθίων ποδῶν

8 Λάδας

Νείκη

Κάτωθι τοῦ ἵππου
Ἀπόλλων

Τάδε π(ρ)ὸς γαμέτην συνζήσαντά μοι ἐτη ιε',
 10 ὧν μοι κατέλειπες ὄρφανὰ τέκνα καὶ
 τὸν γλυκύτατον υἱὸν Ροῦφον ἐτῶν [δ'].
 Ἀδτόματος ἔσται δὲ ὁ θάνατος τοῦ/του/
 ὕπνος, ὅτι καταλείπω τὰ τέκνα δεῖα
 Μοῖραν κακὴν. Πεικρὸς ὁ δαίμων μὴ ἀπο-
 15 λούσας τοῦ βείου οὐδὲν ὄφελει τὸ κ[ά-/
 μνε(ι)ν καὶ ἀγρυπνεῖν ἐν τῷ βεῖω. Ἄπαντα
 ταῦτα ἐνΠΘτον(;) ὠδεῖ ἄλλυται. Παρατεί-
 θομέ σοι, Κασάνδρα, τὰ τέκνα μου. Ὡσ-
 εἰ δὲ ΔΕΜΕΙΤΟΥ προέπενψες τὸν ὀλιγοχρό-
 20 νειον μὴ ἀπολάουσαντα τοῦ γλυκέου
 φωτός. Ὅσους δὲ ἂν τολμήσῃ καὶ ἀ-
 νορήξῃ τὸν τόνθον τοῦτον δώσει προσ-
 τειμον τῷ ταμεῖ — φ (δηνάρια) (δισχιλία). Μνείας
 24 χάριν ἦρωσ χρη ——— σὲ χαῖρε.
 (Ἐρμῆς).

Ἐν τῇ προκειμένη ἐπιγραφῇ βλέπομεν ὅτι ἡ
 στήλη ἀναφέρει τρεῖς νεκρούς, ὧν ὁ πρῶτος, δι' ὃν
 κυρίως ἡ στήλη ἀνετίθη, εἶναι ὁ Ροῦφος, σύζυγος
 τῆς Κασάνδρας, ἐτῶν 27· δεύτερος εἶναι ὁ παῖς
 τοῦ Ροῦφου, Ροῦφος ὀνόματι, ὡς τὸ ἐπεξηγεῖ ἡ
 ἐπιγραφὴ ἐν στίχῳ 5^ο. Ἐν στίχῳ δὲ 6^ο ἀναφέρε-
 ται τρίτος νεκρὸς (;) «Ἰούλιος ὁ συναμώ[ν] μοι».

Ἐν τοῖς ἀναγλύφοις δὲ εἰκονίζονται γυνὴ πε-
 πλοφόρος ἐν προτομῇ, πιθανῶς ἡ Κασάνδρα, καὶ
 πρὸ τοῦ δευτέρου ἰσπέως παῖς ὄρθιος, ὁ παῖς Ροῦ-
 φος ὁ Ροῦφου. Ἐν δὲ στίχῳ 8^ο τῆς α' ἐπιγραφῆς
 δὲν ἐννοῦμεν διατὶ ἐγράφησαν τὰ ὀνόματα Λάδας,
 Νείκη, Ἀπόλλων; Ὑποθέτομεν ὅτι εἶναι ὀνόματα
 τῶν κυνῶν καὶ τοῦ ἵππου.

Εἰς τὸ δεύτερον δὲ τμήμα τῆς ἐπιγραφῆς, μα-
 κροῦς, φέρεται πρῶτον ἡ Κασάνδρα ἀποτεινομένη
 εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς ὅτι τῇ κατέλιπεν ὄρφανὰ
 τέκνα καὶ τὸν γλυκύτατον υἱὸν Ροῦφον ἐτῶν [δ'],
 ὡς φαίνεται ἐν τῷ α' τμήματι τῆς ἐπιγραφῆς, στίχῳ
 3 - 4 (τετρα(έ)της). Ἀπὸ δὲ τοῦ στίχου 13^ο φέρε-
 ται ἀποκρινόμενος πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ Κασάν-
 δραν ὁ Ροῦφος παραπονούμενος διὰ τὸ βραχὺ τοῦ
 βίου, ὃν ἔζησεν κλπ. Ἐν τέλει δὲ ἐκφέρεται ἡ συνή-
 θης ἐπιγραφικὴ ἀπειλὴ κατὰ τῶν τυμβωρύχων.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ τὰ γράμματα εἶναι πολ-
 λαχοῦ συμπλεγμένα. Παντοῦ τὸ ἰῶτα γράφεται
 διὰ διφθόγγου εἰ, ὡς: Νείκη (= Νίκη), κουρίδειον
 (=κουρίδιον), κατέλειπες (=κατέλιπες), ὅτι (=ὄτι),
 δεῖα (=διά), πεικρὸς(ν) (=πικρὸν), βείου (=βίου),
 βεῖω (=βίω), ὠδεῖ (=ὠδί), παρατείθομέ σοι (=πα-
 ρατιθομαί) σοι, ὀλιγοχρόνιον (=ὀλιγοχρόνιον),
 ὅσους (=ὄστις), πρόστειμον (=πρόστιμον).

Ἄνορθογραφίας δὲ παρατηροῦμεν ἐν στίχῳ
 3^ο τετρα/αίτης ἀντὶ τετραέτης.

Ἄλλ' ἐν στίχῳ 1^ο τὸ πος ἀναγνωστέον πρὸς.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου 15 ἴσως συμπληρωτέον
 ἀπο/λάουσα(ν)το)ς δηλ. ἐμοῦ.

Ἐν στίχῳ 15 - 16 ὁ χαρακτὴς ἔγραψεν: οὐδὲν
 ὄφελει τὸ Κ[ ] / ΜΝΕΝ καὶ ΑΓΡΥΠΝΕΝ ἐν τῷ
 βεῖω. Ὅθεν ἀνεγνώσαμεν τὴν μὲν πρώτην λέξιν
 κ[ά] / μνεῖν ἢ κ[α] / μνεῖν, τὴν δὲ δευτέραν λέξιν
 ἀγρυπνεῖν.

Ἐν στίχῳ 17^ο μετὰ τὴν λέξιν ταῦτα ὁ χαρακτὴς
 παρέλιπε, φαίνεται, πάλιν γράμματα ἐν τῇ λέξει:
 ΕΝΠΘΤΟΝ, ἡ ὁποία οὕτως εἶναι δυσνόητος. Ἀνα-
 γνωστέον ἴσως: ἐν ποτ' οὐδ' = ἐν τινι οἴφδηποτε
 χρόνῳ.

Ἐν στίχῳ 19^ο μετὰ τὴν λέξιν ὡσ/εἰ δὲ ἡ λέξις
 ΔΕΜΕΙΤΟΥ εἶναι ἀκατάληπτος.

Ἐν στίχῳ 20^ο ἡ λέξις γλυκέου γενικὴ τοῦ ἐπι-
 θέτου γλυκὺ ἐσηματίσθη δευτεροκλίτως γλυκέου
 φωτός ἀντὶ γλυκέος φωτός.

Ὁ δὲ στίχος 24^{ος} ἐν τέλει ἐχαράχθη διὰ μεγα-
 λειτέρων γραμμάτων διπλασίων τῶν λοιπῶν.

Ἐκ δὲ τῶν ἀποκαλυφθέντων ἀγγείων καὶ
 ὀστράκων ἀγγείων, κατὰ τὴν ἐκσκαφὴν πρὸς ἐμφύ-
 τευσιν ἀμπέλου ἐν τῇ παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν
 σταθμὸν Βελεστίνου Μαγούλα, ἐξάγεται ὅτι ἡ
 Μαγούλα αὕτη εἶναι συνοικισμὸς τοῦ νεολιθικοῦ
 αἰῶνος· βραδύτερον δὲ κατὰ τοὺς Ἑλληνιστικούς
 καὶ Ρωμαϊκοὺς χρόνους ἐχρησιμοποιήθη ὡς νεκρο-
 ταφεῖον τῶν Φεραίων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀνευρε-
 θέντων τάφων, ἐξ ὧν εἷς μὲν ἦτο κιβωτιόσημος
 κατεσκευασμένος ἐξ ἄλλων τε μεγάλων μαρμαρίνων
 ὀρθογωνίων πλακῶν καὶ ἐκ τῆς ἀνευρεθείσης ἐπι-
 τυμβίου στήλης, ἄλλοι δὲ ἦσαν κτιστοὶ δι' ὀπτῶν
 πλίνθων καὶ ἄλλοι διὰ μεγάλων πηλίνων κεράμων.
 Ἐκ δὲ τῶν ἀνευρεθέντων ὀστράκων ἀγγείων βυ-
 ζαντινῶν μετὰ στιλπνοῦ χρωματισμοῦ λευκοκιτρί-
 νου, πρασινοφαίου καὶ καφεχερόου μετ' ἐγχαρά-
 κτων διακοσμήσεων ἐξάγεται ὅτι ἡ Μαγούλα αὕτη
 κατὰ τοὺς μεσοβυζαντινοὺς χρόνους. Δείγματα δὲ τῶν
 ὀστράκων καὶ ἀγγείων ἐκομίσασ-
 μεν εἰς τὸ Μουσεῖον Βόλου¹.

Ἐν Βόλῳ τῇ 10 Ἀπριλίου 1933.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

¹ Ἐκφράζομεν ἐνταῦθα τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν εἰς τὸν
 Διευθυντὴν τοῦ ἐν Βελεστίνῳ ἀγροκηπίου κ. Ἀριστοτέλην
 Σδράλην διὰ τὴν ἐπίβλεψιν κατὰ τὰς σκαφὰς τῆς Μαγού-
 λας καὶ συλλογὴν ἐπιγραφῆς καὶ ἀγγείων.